

Λευϊτικόν
24,10-23

Βλασφημία

Ήταν κάποτε, παιδιά, ένας ἔνδοξος βασιλιάς, πλούσιος ὄχι μόνο μέ πολύτιμους θησαυρούς ἀλλά προπαντός μέ μιὰ καρδιά χρυσάφι. Κάποια μέρα συναντᾷ ἔξω ἀπό τό παλάτι του ἕναν νεαρό ζητιάνο μέ ροῦχα-κουρέλια, ἄρρωστο καί πεινασμένο, σχεδόν μισοπεθαμένο. Ἡ χρυσή του καρδιά συγκινεῖται. Παίρνει τόν νέο καί διατάζει νά τόν περιποιηθοῦν βασιλικά. Καί ὄχι μόνο αὐτό. Ἀποφασίζει νά τόν υἱοθετήσῃ, νά τόν κάνει διάδοχο τοῦ θρόνου του!

Διοργανώνει μιὰ φαντασμαγορική γιορτή, καλεῖ ὅλους τοὺς ἄρχοντες καί ἐπισήμους καί τοὺς παρουσιάζει τόν πρῶην ζητιάνο λαμπροφορέμένο. Τόν ἀνακηρύσσει γιό του καί διάδοχό του. Ὅλοι χειροκροτοῦν καί ἐπευφημοῦν τόν βασιλιά καί τόν θετό γιό του. Περιμένουν μέ ἀνυπομονησία ν' ἀκούσουν καί τό νέο βασιλόπουλο. Σίγουρα λόγια εὐγνωμοσύνης θά ἔχει νά πεῖ γιά τόν καλόκαρδο βασιλιά πατέρα του.

Στέκεται ὑπερήφανα τό βασιλόπουλο στό κέντρο τῆς αἵθουσας. Τά βλέμματα ὅλων εἶναι στραμμένα ἐπάνω του. Καί τότε -τί φοβερό!- ξεχνώντας ποίός ἦταν καί τί ἔγινε καί πόση ἀγάπη τοῦ ἔδειξε ὁ βασιλιάς, ἀρχίζει χωρίς ντροπή μπροστά σέ ὅλους τί; Νά τόν εὐχαριστεῖ; Ὁχι, παιδιά. Ἀρχίζει νά τόν βρίζει -ναί, ἀκούσατε καλά-, νά

τόν προσβάλλει μέ τά χειρότερα λόγια, νά τόν κακολογεῖ θυμωμένος. "Όλοι μένουν ἐμβρόντητοι. Τί εἶναι αὐτά πού ἀκοῦν τ' αὐτιά τους; Σκύβουν τό κεφάλι ἀπό ντροπή καί ἀγανάκτηση. Τέτοια δημόσια ἀχαριστία κανείς δέν μπορούσε νά τή φανταστεῖ. Καί ὁ βασιλιάς; Ἡ χρυσή του καρδιά λειώνει ἀπό τή λύπη καί τόν πόνο.

Ἑσεῖς, παιδιά, πῶς θά χαρακτηρίζατε τή συμπεριφορά τοῦ ζητιάνου πού ἔγινε βασιλόπουλο; Ἀδιάντροπη, ἀδίκη, φοβερή, ἀχάριστη!

Δυστυχῶς ἡ ἱστορία πού σᾶς διηγήθηκα εἶναι πραγματική! Ξέρετε ποίος εἶναι ὁ γεμάτος ἀγάπη βασιλιάς; Ὁ Θεός μας. Καί ποίος εἶναι αὐτός πού, ἐνῶ τόν ἔκανε γιό του, τόσο ἀχάριστα τόν πρόσβαλε δημόσια; Οἱ ἄνθρωποι πού τολμοῦν νά βλασφημοῦν τόν Θεό πατέρα.

Γεμάτος ἀγάπη εἶναι ὁ Θεός μας! Ὅλη τήν **ὁμορφὴ φύση** γιά μᾶς τή δημιούργησε. Κι ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους, μᾶς προίκισε μέ ἰδιαιτέρες **ἱκανότητες καί χαρίσματα**. Κι ὄχι μόνο αὐτό. Ἡ ἀγάπη Του ἔφτασε **μέχρι τῆ θυσίας τοῦ σταυροῦ**! Μᾶς λύτρωσε ἀπό τήν ἁμαρτία, μᾶς ἔκανε παιδιά Του, βασιλόπουλα τοῦ οὐρανοῦ. Πῶς, λοιπόν, τολμοῦν ἀνθρώπινα χεῖλη νά προσβάλλουν τό ἅγιο ὄνομά Του; Πῶς ξεχνοῦμε τήν τόση Του ἀγάπη καί πικραίνουμε τόν Εὐεργέτη καί Πατέρα μας;

Πολύ βαρὺ εἶναι τό ἁμάρτημα τῆς βλασφημίας. Αὐτό φαίνεται καί σ' ἓνα περιστατικό ἀπό τήν ἱστορία τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τό διαβάζουμε στό τρίτο βιβλίο τῆς Ἀγίας Γραφῆς, πού ὀνομάζεται **Λευϊτικό**.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἦταν ἀκόμη στρατοπεδευμένοι **στοὺς πρόποδες τοῦ Σινά**. Ἐκεῖ στήν ἔρημο ἔμειναν ἀρκετό καιρό. Κατοικοῦσαν μέσα σέ σκηνές. Κάποια μέρα ὅλη ἡ κατασκήνωσή τους ξεσηκώθηκε, ἔγινε ἀνάστατη. Τί συνέβη; Δύο ἄντρες μάλωσαν, ἀντάλλαξαν λόγια βαριά, πιάστηκαν στά χέρια. Καί τό χειρότερο, πάνω στόν καβγά τους ὁ ἓνας ἀπό τούς δύο βλαστήμησε, **πρόσβαλε τ' ὄνομα**

τοῦ Θεοῦ!

Τρόμαξαν ὅσοι ἦταν γύρω καί τόν ἄκουσαν. Πῶς τόλμησε νά ξεστομίσει τέτοια λόγια γιά τόν Θεό; Ἦξεραν, βέβαια, ὅτι δέν ἦταν γνήσιος Ἰσραηλίτης. Ἡ μητέρα του ἦταν Ἰσραηλίτισσα ἀλλά ὁ πατέρας του Αἰγύπτιος. Τόσο καιρό ὅμως ἦταν μαζί τους. Τούς ἀκολουθοῦσε ἀπό τότε πού βγῆκαν ἀπό τήν Αἴγυπτο. Τόσα θαύματα εἶδαν τά μάτια του. Πέρασε κι αὐτός τήν Ἐρυθρά Θάλασσα, ἔφαγε ἀπό τό μάννα καί τά ὀρτύκια, ξεδίψασε μέσα στήν ἔρημο μέ θαῦμα... Καί μετά ἀπό τόσες εὐεργεσίες νά ξεστομίζει βλαστήμιες γιά τόν Θεό! **Οἱ Ἰσραηλίτες δέν τολμοῦσαν οὔτε νά προφέρουν τό ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεοῦ**, κι αὐτός νά τό πιάνει στά χεῖλη του καί νά λέει τέτοια ἄπρεπα λόγια! Κι ἔπειτα, **ἡ τρίτη ἐντολή** -τή θυμᾶστε, παιδιά;- τί ἔλεγε; «Δέν θά ἀναφέρεις τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ χωρίς σοβαρό λόγο». Κι αὐτός νά τό ἀναφέρει ἔτσι πάνω στόν θυμό του καί νά τό προσβάλλει;

Ἦταν ὅλοι πολύ ταραγμένοι. Δέν ἤξεραν τί νά κάνουν. Τέτοια ἀσέβεια δέν εἶχε ξαναγίνει στό στρατόπεδό τους! Μέχρι νά λάβει ὁ Μωυσῆς ἐντολή ἀπό τόν Θεό γιά τό ποιά τιμωρία πρέπει νά ἐπιβάλλουν, ὁ βλάσφημος φυλακίζεται. Ἀποφασίζουν νά μείνει σέ ἀπομόνωση, μακριά τους. Ἡ βλασφημία εἶναι **χειρότερη κι ἀπό τήν πιό μολυσματική ἀρρώστια!**

Καί στά μάτια τοῦ Θεοῦ ἔτσι φάνηκε ἡ βλασφημία, σάν μιᾶ ἐπικίνδυνη ἀρρώστια, πού ἔπρεπε τό γρηγορότερο νά πάψει νά ὑπάρχει. Τί κάνει ὁ χειρουργός, ὅταν τό χέρι ἢ τό πόδι ενός ἀνθρώπου σαπίζει καί δέν μπορεῖ μ' ἄλλο τρόπο νά θεραπευτεῖ; Τό κόβει ἐντελῶς. Ἔτσι ἔκανε καί ὁ Θεός μέ τόν βλάσφημο. Ἔδωσε ἐντολή σούς Ἰσραηλίτες νά τόν ὀδηγήσουν ἔξω ἀπό τήν κατασκήνωσή τους καί νά τόν λιθοβολήσουν. Νά μήν ὑπάρχει πλέον ἀνάμεσά τους, γιά νά θυμοῦνται ὅλοι μετά ἀπ' αὐτό τό περιστατικό πόσο φοβερό κακό εἶναι ἡ βλασφημία.

Ένα βαρύ αμάρτημα

Όμως -τί κρίμα!- μέχρι και σήμερα ακούγονται κάποιες φορές λόγια βλάσφημα. Πώς τολμᾷ, στ' ἀλήθεια, ὁ ἀδύναμος ἄνθρωπος νά προσβάλλει τόν ὕψιστο Θεό! Πώς ξεχνᾷ τὰ τόσα δῶρα Του! Ἀντί νά λέει «εὐχαριστῶ» γιά τό ὀξυγόνο πού ἀναπνέει, γιά τήν ἀπέραντη ἀγάπη καί τήν προστασία τοῦ Θεοῦ, ἔχει τό θράσος νά ξεστομίζει ἄπρεπα λόγια! Ὑπάρχει μεγαλύτερη **ἀσέβεια** καί **ἀχαριστία**;

Ἰδιαίτερα ἡ δική μας πατρίδα μέσα στή μακραίωνη ἱστορία της εἶδε πολλές φορές τό χέρι τοῦ Θεοῦ νά τήν προστατεύει. Πολλές μάχες ἔδωσε κάτω ἀπό τή σκέπη τῆς Παναγίας μας. Καί τώρα **στήν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα μας** ν' ακούγονται λόγια ἀσεβῆ γιά τήν Παναγία μας, γιά τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό! **Πονᾷ κάθε πιστός ἄνθρωπος** μ' αὐτό τό κατάντημα.

Οἱ βλαστήμιες, βέβαια, δέν ἀγγίζουν τόν ἅγιο Θεό καί τήν Παναγία μας. Εἶναι ὅμως **μεγάλη συμφορά γιά τόν ἴδιο τόν βλάσφημο**, διότι τόν ἀποκόπουν ἀπό τόν Θεό καί τούς ἁγίους Του. Τί παθαίνει ὁ ἥλιος ἂν κάποιος ἀρχίσει νά τόν πετροβολᾷ; Τίποτε ἀπολύτως. Κινδυνεύει ὅμως αὐτός πού ρίχνει τίς πέτρες, νά πέσουν πάνω στό κεφάλι του καί νά τόν χτυπήσουν θανάσιμα. Κάπως ἔτσι συμβαίνει μέ τόν βλάσφημο. Τά βάζει μέ τόν Θεό καί τούς ἁγίους, ἀλλ' αὐτό εἶναι γιά τόν ἴδιο ὅ,τι χειρότερο.

Δέν θά ἤθελα νά σκεφτῶ γιά κανέναν ἀπό σᾶς, παιδιά, ὅτι λέει λόγια βλάσφημα. Ἀλλά κι ἂν ἀκόμη κάποια φορά ἤθελά σας σᾶς ξεφύγουν τέτοιες κουβέντες ἀπ' αὐτές πού ἀκοῦτε νά λέγονται γύρω σας, σᾶς παρακαλῶ νά εἶστε πολύ αὐστηροί μέ τόν ἑαυτό σας. **Νά τόν τιμωρήσετε**, νά τοῦ στερήσετε κάτι πού τοῦ ἀρέσει πολύ. Καί ὅπωςδήποτε **νά τό ἐξομολογηθεῖτε**. Γιατί **πῶς θά προσευχηθοῦμε, πῶς θά κοινωνήσουμε** ἂν ἔχουμε πεῖ λόγια βλάσφημα; Πῶς μποροῦν τὰ χεῖλη μας νά ξεστομίζουν λόγια ἄπρεπα καί μετά νά λένε προσευχές, ν' ἀγγίζουν τή Θεία Κοινωνία, τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ

Χριστού μας; Είναι δυνατόν από την ίδια πηγή (βλ. *έποπτικό ύλικό*) νά τρέχει νερό καθαρό και νερό βρόμικο (πρβλ. Ία 3,12); Άσφαλώς όχι! Έτσι, λοιπόν, είναι ανεπίτρεπτο από τὰ ίδια χεῖλη ν' ἀκούγονται λόγια ἀγάπης στόν Θεό και λόγια ἀσεβῆ.

Θά μοῦ πείτε τώρα: «Εμεῖς δέν βλασφημοῦμε. Τί νά κάνουμε ὅμως ὅταν βλασφημεῖ ἕνας συγγενής ἢ φίλος, ἴσως και ὁ ἴδιος ὁ γονιός μας;». Μποροῦμε, παιδιά, νά κάνουμε κάτι κι ἐμεῖς γιά νά σταματήσῃ αὐτό τό κακό.

✓ **Νά προσευχηθοῦμε μέ πόνο και ἐπιμονή** γιά τούς ἀνθρώπους πού ἔχουν αὐτό τό φοβερό πάθος. Νά παρακαλέσουμε πολύ τόν Θεό νά τούς φωτίσῃ και νά τούς βοηθήσῃ νά τό κόψουν.

✓ **Νά βροῦμε μιά καλή εὐκαιρία νά μιλήσουμε και στούς ἴδιους.** Μέ εὐγένεια και μέ ἀγάπη νά τούς παρακαλέσουμε νά μήν ἐπαναλάβουν λόγια ἀσεβῆ.

✓ Κάποιες φορές μποροῦμε **νά ἐπέμβουμε και πιά δυναμικά**, ὅπως στά ἀκόλουθα περιστατικά:

α) Δύο ἀδέρφια, πού πήγαιναν στό κατηχητικό, εἶχαν μέσα τους μιά βαθειά λύπη: ὁ πατέρας τους βλασφημοῦσε. Προσευχήθηκαν θερμά κι ἀποφάσισαν νά βάλουν σέ ἐνέργεια τό σχέδιό τους: Ἔβαλαν σέ ἀρκετά σημεία τοῦ σπιτιοῦ διάφορα μηνύματα ὅπως αὐτό: «Εἴμαστε τὰ πιά δυστυχισμένα παιδιά, γιατί στό σπίτι μας ἀκούγονται βλαστήμιες». Ὅταν ἐπέστρεψε ὁ πατέρας τους, τὰ διάβασε ὅλα. Προβληματίστηκε. Στό οἰκογενειακό τραπέζι τὰ δυο ἀδέρφια κάθονταν λυπημένα χωρίς ν' ἀγγίζουν τό φαγητό τους. Ὁ πατέρας κατὰλαβε τό λάθος του. Ζήτησε συγγνώμη και ὑποσχέθηκε σὰ παιδιά πώς δέν θά ξαναβλαστημήσῃ.

β) Ἕνα κατηχητόπουλο πήγε σ' ἕνα περίπτερο νά ψωνίσει. Ἐκείνη τήν ὥρα ὁ περιπετεράς τακτοποιοῦσε βιαστικά τὰ πράγματά του και βλαστήμησε. Τό παιδί ταραχτήκε. Πλησίασε εὐγενικά και τοῦ εἶπε:

- Κύριε, συγγνώμη γιά τό θάρρος μου, ἀλλά ξέρετε λυπήθηκα

πολύ πού πρίν λίγο βλασφημήσατε. Όσα καλά ἔχουμε ὁ Θεός μᾶς τὰ χαρίζει.

- Ἐχεις δίκιο, τοῦ ἀπάντησε σκεπτικός ὁ περιπεράς. Δέν πρέπει νά ξαναπῶ τέτοια λόγια.

γ) Μέσα στό ἀστικό λεωφορεῖο ἓνα ἄλλο κατηχητόπουλο ἄκουσε κάποιον νά βλασφημεῖ. Αὐθόρμητα τοῦ εἶπε:

- Συγγνώμη, κύριε, ἀλλά τί σᾶς φταίει ὁ Θεός;

Ἐκεῖνος κατάλαβε τό λάθος του καί ὁμολόγησε:

- Κακιά συνήθεια, παιδί μου, πρέπει νά τήν κόψω.

Πολύ αὐστηρός μ' ἐκείνους πού βλασφημοῦσαν ἦταν ὁ **ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός**. Ἐλεγε χαρακτηριστικά: «Ἄν ἓνας ἄνθρωπος βρίσκει τόν πατέρα μου, τή μητέρα μου, τόν ἀδερφό μου, ἔχω χρέος ὡς χριστιανός νά τόν συγχωρήσω. Ἄν ὅμως βρίσκει τόν Χριστό μου καί τήν Παναγία μου, δέν θέλω νά τόν βλέπω».

Ἄς βάλουμε τά δυνατά μας, παιδιά, ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπό μᾶς, τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ μας μόνο νά ὑμνεῖται καί νά δοξάζεται γύρω μας. Γιατί, στ' ἀλήθεια, μόνο δοξολογία καί εὐχαριστία ταιριάζει στόν Θεό, πού τόσο μᾶς ἀγαπᾷ!

**Τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ μας
μ' εὐλάβεια τό τιμῶ·
λόγο κακό ἢ βλάσφημο
ποτέ νά μή δεχτῶ!**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Κρυπτόλεξο.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος - Σελιδοδείκτης.
3. Παρουσίαση τοῦ μαθήματος μέ προβολή.
4. Εἰκόνα: πηγή μέ τρεχούμενο νερό.